

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Ukrajina,
trvale bytem X,
hlášeným pobytem v ČR X

zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2025, čj. CPR-10699-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci

správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 11. 5. 2025, čj. KRPA-365108-23/ČJ-2024-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně **od 22. 7. 2023 do 22. 11. 2024**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně **na 1 rok**. Zároveň uvedl, že podle § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není vycestování možné; počátek doby, po niž nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států se stanoví podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy cizinec vycestuje na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 téhož předpisu.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, čj. CPR-10699-2/ČJ-2025-930310-V230, (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že jej zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce úvodem své žaloby stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení. Není sporu o tom, že dne 22. 11. 2024, kdy se dobrovolně dostavil na pracoviště žalované k řešení své pobytové situace, nesetřával na území ČR legálně. Namítl, že po konci krátkodobého bezvízového pobytu neměl reálnou možnost svůj pobyt legalizovat. Vzhledem ke svému odsouzení nebyl trestně zachovalou osobou, a tedy mu nemohlo být vydáno vízum strpění. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na možnost požádat o dočasnou ochranu, ta mu však nebude podle dosavadní praxe Ministerstva vnitra ČR udělena. Rozhodnutí je tak v dané situaci nepřiměřené, a s ohledem na válku na Ukrajině v současnosti nevykonatelné.
4. Má za to, že nebyla dostatečně posouzena kritéria přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. správní orgány k problému přistoupily čistě formalisticky a své rozhodnutí opřel pouze o skutečnost naplnění zákonných ustanovení a o podstatu správního vyhoštění. Žalobce zmínil, že v případě odpadnutí překážky na Ukrajinu vycestuje, kvůli současnému bezpečnostnímu riziku tak zatím učinit nemusí, nemá nicméně nárok na jakékoliv pobytové oprávnění.
5. Dále uvedl, že způsob a meze opatření na ochranu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně. Takové opatření musí být přiměřené, založené výlučně na osobním chování dotyčné osoby, přičemž to musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Samo předchozí odsouzení pro trestný čin takové opatření ještě neodůvodňuje. Odkázal při tom na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-331/16 a C-366/16 s tím, že žalovaná tato východiska nezohlednila. Z konstantní judikatury vyplývá, že opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou být uložena pouze na základě individuálního posouzení případu.
6. Závěrem namítl nepřiměřenost zásahu do svého rodinného a soukromého života, jelikož na území ČR pobývá jeho primární rodina na základě řádných a mimořádných pobytových oprávnění. Na své rodině je závislý, s ohledem na ztrátu možnosti řádně vykonávat výdělečnou činnost a obstarávat své životní potřeby.

7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí doručila v den jeho vydání do datové schránky právní zástupkyně, kterou měla zřízenou jako podnikající fyzická osoba, nikoliv jako advokát. Po jejím upozornění dne 16. 11. 2025 jej žalovaná vydala dne 21. 11. 2025 z procesní opatrnosti znovu, i když se s ním jeho adresát seznámil.
9. Dále plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, které již vypořádala. Neoprávněný pobyt na území trval 16 měsíců. Má za to, že s otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života se rovněž uspokojivě vypořádala. Správní vyhoštění bylo uloženo v dolní polovině možné doby. Je v zájmu státu, aby se na jeho území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Přijaté opatření je v daném případě přiměřené a nelze od něj upustit.
10. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Žaloba **není důvodná**.
13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]olicie si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádá závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
17. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců [n]ení-li vycestování cizince podle odstavce 1 až 3 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).
18. Podle § 120a odst. 6 zákona o pobytu cizinců [p]olicie nejméně jedenkrát ročně zkoumá, zda trvají důvody znemožňující cizinci vycestování. Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.

19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že na pracoviště Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4 se dne 22. 11. 2024 dostavil žalobce ve věci řešení svého pobytu v ČR. Kontrolou předloženého cestovního pasu a lustrací v příslušných databázích nebylo nalezeno žádné povolení k pobytu v schengenském prostoru. Žalobce při tomto úkonu rovněž doložil usnesení Okresního soudu v Náchodě ze dne 1. 10. 2024, čj. 14 T 4/2023-250, z nějž plyne, že se žalobce ve zkušební době osvědčil, a plnou moc po právní zástupkyni uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku.
21. Dne 22. 11. 2024 bylo s žalobcem proto zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. KRPA-365108-4/ČJ-2024-000022-UA) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den správní orgán I. stupně žalobce vyslechl, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-365108-5/ČJ-2024-000022-UA. Výslech proběhl bez účasti tlumočníka, neboť žalobce výslovně uvedl, že českému jazyku plně rozumí. Přítomnost zástupce u výslechu žalobce nežádal, předal sice správnímu orgánu plnou moc pro právní zástupkyni uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku, ale ústně ji odvolal a nadále si nepřejí, aby jej zastupovala (z pozdějšího chování žalobce, resp. správního spisu pak vyplynulo, že plnou moc své zástupkyni k dalšímu zastupování opět udělil). Z tohoto výslechu vyplynulo, že svůj pobyt po uplynutí doby pobytu nelegalizoval, jeho právnička mu sdělila, že má do 60 dnů vycestovat, ale čekali ještě na vyřízení odvolání. V srpnu mu „skončila podmínka“, poté se čekalo na výmaz z trestního rejstříku. Ptal se šéfa a právničky, mělo být vše v pořádku. O azyl nikdy nežádal. Na území ČR nevlastní nemovitost, pouze osobní motorové vozidlo. Šéf tvrdil, že za něj platí zdravotní pojištění, žalobce nicméně nevěděl, že nemůže pracovat. Je svobodný, přítelkyně pochází z Ukrajiny, bydlí v X, občas za ní jezdí. Jeho rodiče pobývají v tuzemsku, matka na dočasnou ochranu, otec na dlouhodobý pobyt, sestra je v zemi původu. V ČR není žádná osoba, k níž by žalobce měl vyživovací povinnost. K nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života uvedl, že zde je jen přítelkyně. S občanem EU společnou domácnost nesdílí. Nemá tu žádné závazky, návykové látky neužívá. K trestné činnosti uvedl, že se asi před rokem popral s jiným občanem Ukrajiny a byl za to odsouzen k podmíněnému trestu. Pokud by skončila válka, může do domovské země vycestovat. Tento konflikt nyní rovněž představuje překážku vycestování, není tam bezpečno. Závěrem protokol podepsal jako správný a úplný.
22. Dne 22. 11. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-365108-8/ČJ-2024-000022-UA, jímž uložil žalobci správní vyhoštění na dobu 1 roku, ale dobu pro vycestování nestanovil, neboť to není nyní možné. Toto rozhodnutí žalovaná zrušila a vrátila k novému projednání rozhodnutím ze dne 31. 1. 2025, čj. CPR-576695-3/ČJ-2024-930310-V230, a to pro chybějící podklady (sdělení Ministerstva vnitra o nemožnosti vycestování, rozhodnutí v případě zaměstnanecké karty žalobce) a nesprávné vymezení doby neoprávněného pobytu.

23. Správní orgán I. stupně následně do spisu založil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 5. 2022, čj. MV-93965-1/OAM-2022, podle něž není vycestování občanů Ukrajiny do jejich vlasti možné z důvodu probíhajícího konfliktu, dále Informaci OAMP – Ukrajina – Politická a bezpečnostní situace, ze dne 19. 4. 2022, kopii rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 4. 2023, čj. OAM-3014-10/ZR-2023, jímž byl žalobci zrušen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnanecké karty, a sdělení tohoto úřadu ze dne 10. 2. 2025, z něž plyne, že žalobcovo opožděné odvolání bylo zamítnuto, řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty následně zastaveno, a žalobce tak nyní v ČR pobývá na základě víza nad 90 dnů za účelem strpění, které mu bylo vydáno dne 25. 11. 2024, jelikož jeho vycestování není možné.
24. Ve vyjádření k podkladům žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně uvedl, že byl zařazen do projektu kvalifikovaný zaměstnanec garantovaného Hospodářskou komorou ČR, dne 26. 2. 2025 podal na Generálním konzulátu ČR ve Lvově žádost o zaměstnaneckou kartu, a v případě uložení správního vyhoštění tak bude jeho žádost zamítnuta. Na území ČR pobývá jeho nejbližší rodina, která bude žádat o zvláštní dlouhodobý pobyt podle zákona č. 65/2022 Sb., o dočasné ochraně. Žalobce svého činu lituje, napravil se, sankce v podobě správního vyhoštění není třeba. K tomu doložil i výpis z elektronické komunikace s konzulárním úřadem.
25. Dne 26. 2. 2025 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-365108-23/ČJ-2024-000022-UA, jímž žalobci opět uložil správní vyhoštění na dobu 1 roku podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a současně stanovil, že vycestování cizince není možné. V odůvodnění poté uvedl, že žalobce na území od 22. 7. 2023 do 22. 11. 2024 po zrušení zaměstnanecké karty z důvodu pozbytí trestní zachovalosti pobýval neoprávněně. Přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, žalobce žije sám, je svobodný a bezdětný, s rodinnými příslušníky pobývajících na území nesdílí domácnost, není tu osoba, která by na něm byla finančně závislá. Nebylo ani zjištěno, že by na území měl významnější vazby. Probíhající konflikt však představuje překážku vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nelze tak stanovit dobu, v níž musí žalobce území členských států EU a smluvních států opustit.
26. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. Žalovaná jej však právní zástupkyni žalobce nesprávně doručila do jiné datové schránky, na což ji tato upozornila dne 16. 11. 2025 svým přípisem. V doložce je proto jako datum nabytí právní moci až den 21. 11. 2025.
27. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
28. Nejprve je třeba uvést, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo na základě § 119a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tedy kvůli tomu, že na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Důvodem jeho uložení tedy bylo pouze to, že se na území zdržoval nelegálně. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí sice diskutovala žalobcovu trestnou činnost, avšak v zásadě jen do té míry, že byla důvodem pro zrušení pobytového oprávnění, a nesvědčí o vysokém stupni integrace do české společnosti. Otázku narušení veřejného pořádku či jeho intenzity tak správní orgány v přezkoumávaném řízení vůbec neposuzovaly, což plyne i z odůvodnění obou správních rozhodnutí. Žalobce zároveň svůj neoprávněný pobyt na území nerozporoval, uznal dokonce, že v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění se v ČR zdržoval neoprávněně.

29. V případě splnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí jeho aplikace na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit, a tento závěr lze korigovat pouze prostřednictvím institutu přiměřenosti vydaného rozhodnutí podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a téhož předpisu (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011-80). V tomto směru jsou námitky žalobce ohledně narušení veřejného pořádku a intenzity takového jednání zcela liché a netýkají se předmětu řízení, neboť správní vyhoštění nebylo uloženo z tohoto důvodu.
30. Z toho rovněž plyne, že není rozhodné, zda a za jakých podmínek bylo žalobci eventuálně umožněno svůj pobyt na území ČR dále legalizovat (žalobci byla zaměstnanecká karta zrušena z toho důvodu, že nadále nesplňoval podmínku trestní zachovalosti, viz výše). V úvahu lze nyní brát pouze to, že na území pobýval bez platného pobytového oprávnění, což dokonce v žalobě výslovně uvedl. V případě ukládání správního vyhoštění se nejedná o sankci a není ani závislé na prokazování viny (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Stejně tak není určující, zda může být žalobci udělena dočasná ochrana podle zákona č. 65/2022 Sb. (respektive příslušného rozhodnutí Rady EU). I pokud by se na žalobce uvedené předpisy nevztahovaly, byla mu v okamžiku zrušení zaměstnanecké karty zachována možnost požádat o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu (zákon č. 325/1999 Sb.).
31. Není ani pravda, že by žalobci nebylo nyní uděleno žádné pobytové oprávnění a ten tak setrval nadále na území ČR nelegálně. Ze sdělení Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 2. 2025 naopak plyne, že žalobci bylo dne 25. 11. 2024 vydáno vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť jeho vycestování není ve smyslu § 120a téhož předpisu možné. Udělení víza strpění ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v této situaci přímo předpokládá; podmínka trestní zachovalosti se přitom podle § 56 odst. 2 písm. a) téhož předpisu výslovně nevyžaduje. Tímto úkonem je tedy žalobci umožněno na území ČR legálně setrvat do doby, než bude jeho vycestování možné. Správní orgány budou dále postupovat podle § 120a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a až překážka vycestování odpadne, vydají navazující rozhodnutí, jímž žalobci stanoví pro opuštění území lhůtu. Samotné rozhodnutí o vyhoštění tak nebude po dobu, po níž žalobci v domovské zemi nebezpečí hrozí, vykonáno, žalobce v současnosti pobývá na území legálně. Ani tato námitka tak není důvodná.
32. K výhradě nepřiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života soud uvádí, že správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, neshledal však vazby k ČR natolik těsné, aby představovaly překážku vycestování, kdy žalobce sám k takovému závěru žádná tvrzení nebo důkazy ani nenabídl. Je svobodný, bezdětný, není tu osoba, která by na něm byla závislá. Jde o dospělého a svéprávného muže. Výslovně uvedl, že k ČR žádné kulturní, společenské nebo jiné vazby nemá. I když je rozhodnutí o správním vyhoštění vždy zásahem do rodinného a soukromého života, tento není v případě žalobce nepřiměřený. Žalovaná se této otázce věnovala na 6 napadeného rozhodnutí a ztotožnila se s hodnocením správního orgánu I. stupně s tím, že žalobce žádné významné okolnosti svědčící pro nepřiměřený zásah do své soukromé sféry neuvedl.
33. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je zejména co největší zohlednění individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň uvedený seznam kritérií a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti, či

nepriměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. To však neznamená, že pro každé z uvedených kritérií bude nutno se obsáhle vyjadřovat, zejména v situaci, kdy ani sám cizinec k danému kritériu ničeho neuvedl. A rovněž tak uvedené neznamená, že v každém jednotlivém případě budou relevantní všechna kritéria. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v § 174a, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů.

34. Dále lze obecně odkázat na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, podle jehož právní věty „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“
35. Správními orgány uvedené důvody, proč se v případě žalobce nejedná o nepřiměřený zásah do soukromé sféry žalobce, má soud za příléhavé a dostačující. Žalobce v rámci svého výsledku neuvedl žádné významné skutečnosti, které by odůvodňovaly přijetí jiného opatření, méně zasahujícího do jeho soukromého a rodinného života. V ČR nyní pobývají jeho rodiče, kteří nejsou na jeho pomoci a podpoře závislí. Ohledně případného nepřiměřeného zásahu uvedl do protokolu pouze přítelkyni ukrajinské státní příslušnosti bydlící v X. Aniž by soud bagatelizoval uvedené citové pouto, je třeba uvést, že žalobce s touto ženou nevede společnou domácnost, jezdí za ní jen „občas“, a nejsou na sobě ani jinak navzájem závislí. Sám žalobce bydlí na ubytovně v okolí Prahy, žádné jiné blízké vazby na ČR, pro něž by mělo být rozhodnutí nepřiměřené, kromě přítelkyně neuvedl.
36. Je sice pravda, že žalobci nebude umožněn na základě víza strpění přístup na trh práce, což může vést k tomu, že mu rodina bude muset finančně vypomáhat. To však nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromé sféry, ale nutný důsledek jeho dosavadní pobytové historie. Žalobci je umožněno na území po doby trvání překážky vycestování setrvat, do této situace se navíc dostal sám svým zaviněným trestným jednáním, v jehož důsledku mu bylo zrušeno pobytové oprávnění, které jej k výkonu výdělečné činnosti opravňovalo. Po uplynutí doby správního vyhoštění navíc může žádat o pobytové oprávnění v ČR znovu. Zásah proto není, v porovnání s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů, nijak excesivní.
37. Soud shrnuje, že z předložených správních spisů jednoznačně vyplynul skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti – žalobce na území ČR pobýval nelegálně od 22. 7. 2023 do 22. 11. 2024, poté, co mu bylo zrušeno pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty a současně uplynula doba 90 dnů, po níž byl na území oprávněn setrvat na základě bezvízového styku. Dopad do soukromého a rodinného života byl korektně posouzen, lhůta k vycestování mu bude stanovena až v okamžiku, kdy odpadne příslušná překážka. Všechny tyto skutečnosti správní orgány ve svých rozhodnutích popsaly, zohlednily je v procesu rozhodování, a svá rozhodnutí přesvědčivě odůvodnily. V této souvislosti soud připomíná zásadu jednoty správního řízení, dle které představuje správní řízení v prvním i odvolacím stupni jeden celek, a lze tak v podrobnostech odkázat na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jako to v zásadě učinila žalovaná (např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47).

38. Podstatné tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, na kterou jí byl vstup a pobyt povolen (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35). Uvedené platí pochopitelně s výhradou mezinárodních závazků ČR, ty jsou však opatřeními vyjmenovanými v bodě 31 tohoto rozsudku uspokojivě naplněny. Žalobce nebude navrácen do domovské země, kde momentálně zuří ozbrojený konflikt a mohl by tak být ohrožen jeho život či zdraví.
39. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně